

Sygn. akt IV CZ 73/19

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Manowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Grela

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa L.C.

przeciwko P.C.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 października 2019 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 27 marca 2019 r., sygn. akt I ACa [...],

1) oddala zażalenie

2) zasądza od L.C. kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) zł

tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 marca 2019 r. Sąd Apelacyjny we [...] w sprawie o zapłatę z powództwa L.C. przeciwko P.C. odrzucił skargę powoda od wyroku tego Sądu z dnia 15 października 2018 r., którym zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w [...] z dnia 18 sierpnia 2017 r., w zakresie jego pkt.: I i III, a apelację L.C. oddalono.

W zażaleniu na to postanowienie L.C. zarzucił naruszenie przepisów postępowania to jest: art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy istota zarzutów skargi kasacyjnej nie dotyczyła czynszu dzierżawy, lecz niezgodnego z prawem oparcia zaskarżonego skargą kasacyjną orzeczenia na ustaleniu, iż umowa dzierżawy uległa rozwiązaniu, co nie było przedmiotem żądania pozwu; art. 87¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 91 k.p.c. poprzez niedoręczenie zaskarżonego postanowienia pełnomocnikowi powoda, ustanowionemu w postępowaniu kasacyjnym, w tym przed Sądem Najwyższym w sprawie ze skargi kasacyjnej i, jak to ujął skarżący „celowe doręczenie tego postanowienia adwokatowi, który stosownego umocowania nie posiadał”; art. 49 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 207 § 7 k.p.c. poprzez niezwrócenie pisma strony pozwanej z dnia 19 marca 2019 r., w którym strona pozwana domagała się odrzucenia skargi kasacyjnej oraz wskazała także na błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, iż wniesiona skarga kasacyjna dotyczyła czynszu dzierżawy, podczas gdy z zarzutów skargi kasacyjnej wywodzonych z naruszenia art. 491 k.c. w zw. z art. 58 § 1 k.c. i art. 353¹ k.c. oraz art. 65 § 2 k.c., wynikało, w ocenie żalącego, w sposób oczywisty, że przedmiotem skargi było niezgodne z prawem oparcie orzeczenia na ustaleniu, iż umowa dzierżawy uległa rozwiązaniu, co nie było przedmiotem żądania pozwu.

We wnioskach L.C. domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia i przyjęcia jego skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W odpowiedzi na to zażalenie pozwany wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

W trybie procesowym, nadzwyczajny środek zaskarżenia, którym jest skarga kasacyjna przysługuje, co do zasady od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie, chyba że przepis szczególny nie stanowi inaczej (art. 398¹ § 1 k.p.c.). Przyjęte

w przepisach szczególnych limity dostępności skargi kasacyjnej uzasadniane są różnymi względami, opartymi na przesłankach przedmiotowych bądź na kryteriach kwotowych. Jedno z ograniczeń przedmiotowych skargi kasacyjnej przewidziane zostało w art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem skarga kasacyjna w sprawach o czynsz najmu lub dzierżawy jest niedopuszczalna. Sprawą o czynsz jest, bowiem, sprawa, która dotyczy obowiązku płacenia czynszu, jego rodzaju, wysokości, sposobu płacenia oraz istnienia zobowiązania z tego tytułu, bez względu na sposób obrony pozwanego, a więc także taka, w której kwestionuje on swoją legitymację bierną, czy legitymację czynną powoda jak również istnienie zobowiązania z tytułu czynszu (por. np.: następujące postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 grudnia 2014 r., V CSK 286/14, z dnia 8 października 2014 r., IV CSK 194/14, z dnia 2 października 2014 r., IV CSK 71/14, z dnia 5 grudnia 2013 r., V CSK 25/13, z dnia 3 lutego 2012 r., I CZ 4/12, z dnia 10 lutego 2011 r., IV CZ 124/10 - wszystkie nie publ.). Nadto, jak przewiduje art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c., wyżej wskazany środek zaskarżenia jest niedopuszczalny w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. Przenosząc rozważania na grunt niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że dotyczyła ona zapłaty czynszu dzierżawnego i wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości (grunty rolne), o wskazanych wartościach kwotowych, nie spełniających limitów, o których mowa wyżej. Taka też była podstawa faktyczna sporu i zasądzzonego świadczenia. W konsekwencji nie sposób było uznać, aby przedmiotowa sprawa, rozstrzygnięta przez Sąd II instancji, była sprawą o ustalenie, zgodnie z art. 189 k.p.c. W konsekwencji dla przedmiotowej kwalifikacji sprawy pod kątem dopuszczalności przedmiotowego środka zaskarżenia nie miały znaczenia dalsze zarzuty podnoszone, w zażaleniu, przez stronę powodową w tym, w szczególności, wskazane kwestie doręczeniowe, czy też dotyczące umocowania profesjonalnego pełnomocnika, które, w efekcie, wobec stanowczej narracji art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c. miały charakter li tylko uboczny, nie zmieniając zasadniczego tła rozstrzygnięcia. Mając to wszystko na względzie należało na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalić zażalenie.

jw